

αυγε

Αριθμός 474/2014

(Γεν.Ειδ. 4744/2011)

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Βασιλική Καρβέλα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Λουκά Σελιάχα, Πρωτοδίκη, Αναστασία Οικονόμου, Εισηγήτρια - Πρωτοδίκη και από τον Γραμματέα Βασίλειο Μπισμπίκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Ιουνίου 2013, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

Της ενάγουσας: Υπό εκκαθάριση Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «Α.Τ.Ε. ΤΕΧΝΙΚΗ – ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ Α.Ε.» πρώην «ΑΤΕ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΑΚΙΝΗΤΩΝ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσώπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Ανδριόπουλου (Δ.Σ. Αθηνών).

Του εναγομένου: Ελληνικού Δημοσίου νόμιμα εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, το οποίο παραστάθηκε δια του δικαστικού αντιπροσώπου Διονυσίου Ζαχαρόπουλου (Ν.Σ.Κ. Πατρών).

Η ενάγουσα με την από 25-11-2011 αγωγή της (αριθμ.έκθ.κατάθ. 4744/6.12.2011) που απευθύνεται στο Δικαστήριο αυτό, ζήτησε όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Ι. Με την κρινόμενη αγωγή, η ενάγουσα εκθέτει, ότι είναι αποκλειστική κυρία ενός αγροτικού ακινήτου, εκτάσεως 14.910, 40 τμ και κατά νεώτερη μέτρηση, 11.689,55 τμ, με την επί αυτού ισόγεια αποθήκη, επιφάνειας 6.333 τμ, όπως αυτό (αγροτεμάχιο) αναλυτικά περιγράφεται, κατά θέση, έκταση και όρια, στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι την κυριότητά της στο ανωτέρω ακίνητο την απέκτησε τόσο με παράγωγο όσο και με πρωτότυπο τρόπο και συγκεκριμένα, εξ αγοράς από την έως τότε αληθή κυρία αυτού, «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (της οποίας η ενάγουσα είναι θυγατρική εταιρεία) του σχετικού αγοραπωλητηρίου συμβολαίου, νομίμως μεταγεγραμμένου στα βιβλία Μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Πατρών, όσο και με πρωτότυπο τρόπο και, συγκεκριμένα, με έκτακτη χρησικτησία καθόσον τόσο η ίδια όσο και οι δικαιοπάροχοί της νέμονται συνεχώς το επίδικο για χρονικό διάστημα πάνω από 150 έτη και ειδικότερα εξουσίαζαν αυτό με διάνοια κυρίου και καλή πίστη έως τις 24-2-1946 και μεταγενέστερα της ανωτέρω ημερομηνίας εξακολούθησαν να το νέμονται ανεξαρτήτως καλής πίστης, ασκώντας επ' αυτού με διάνοια κυρίου τις αναλυτικά αναφερόμενες στην αγωγή υλικές πράξεις. Ότι κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης που έχει ήδη ολοκληρωθεί στο Δήμο Πατρέων, εντός των διοικητικών ορίων του οποίου βρίσκεται το επίδικο, για το ανωτέρω ακίνητο, δεν

ΒΕΒΑΙΩΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

καταχωρίσθηκε αυτή (η ενάγουσα) ως δικαιούχος της πλήρους επ' αυτού κυριότητας, αντιθέτως το επίδικο ακίνητο φαίνεται, με το ΚΑΕΚ Γεωτεμαχίου που έχει λάβει και ο οποίος αναγράφεται στο υπό κρίση δικόγραφο στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πατρών με φερόμενο επ' αυτού δικαιούχο αποκλειστικής κυριότητας το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο. Ότι το καλοκαίρι του 2003 η ενάγουσα ενδιαφέρθηκε να πουλήσει το επίδικο ακίνητο οπότε διαπίστωσε ότι το εναγόμενο το είχε δηλώσει στο Κτηματολόγιο ως ανήκον στην ιδιοκτησία του αμφισβητώντας με τον τρόπο αυτό το δικαίωμα κυριότητάς της στο επίδικο. Για την αιτία αυτή, η ενάγουσα προσδιορίζοντας την αξία του επιδίκου στο ποσό του 1.200.000 ευρώ, [όπως παραδεκτώς διόρθωσε την αξία του με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της που καταχωρίσθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης (κατ' άρθρο 224 ΚΠολΔ)] ζητεί να αναγνωρισθεί κυρία του ανωτέρω ακινήτου και να καταδικαστεί το εναγόμενο στη δικαστική της δαπάνη.

II. Με το ανωτέρω περιεχόμενο, η αγωγή, ως αναγνωριστική κυριότητας ακινήτου εναντίον του ελληνικού δημοσίου, για ακίνητο το οποίο δεν κατέχεται από το τελευταίο, με επίκληση προς θεμελίωση εννόμου συμφέροντος της ενάγουσας, την αμφισβήτηση του δικαιώματος κυριότητάς της στο επίδικο από τη σχετική δήλωση ιδιοκτησίας στην οποία προέβη το εναγόμενο ελληνικό δημόσιο κατά την εφαρμογή του κτηματολογίου στην περιοχή και την καταχώρηση αυτού αντί της ενάγουσας στο κτηματολόγιο, ως δικαιούχου του δικαιώματος κυριότητας επ' αυτού, αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπου (άρθρα 7, 8, 9, εδ. α 10, 11 αρ. 1, 14 παρ. 2, 18, 29 παρ. 1 ΚΠολΔ) και παραδεκτώς

εισάγεται να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, δεδομένου ότι τηρήθηκε η απαιτούμενη διοικητική προδικασία υποβολής αίτησης θεραπείας, που προβλέπεται από το άρθρο 8 παρ. 1 του α.ν. 1539/1938, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 24 του ν. 2732/1999, με την προηγούμενη (ήτοι προ έξι – 6 – μηνών τουλάχιστον από την άσκηση της κρινόμενης αγωγής) επίδοση προς το εναγόμενο (και συγκεκριμένα σε εξουσιοδοτημένο για την παραλαβή δικογράφων και την υπογραφή των σχετικών εκθέσεων επίδοσης Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, κατ'εφαρμογή των άρθρων 65 παρ. 1 εδ. β του Δ.Δ. 6/1961 και 6 παρ. 1 του Π.Δ. της 26-06/10-07—1944 «περί Κώδικος των Νόμων Περί Δικών του Δημοσίου») με δικαστικό επιμελητή της από 21/02/2011 αίτησης θεραπείας, στην οποία περιγράφεται επακριβώς το επίδικο ακίνητο και το είδος του εμπράγματος δικαιώματος που αξιώνει επ' αυτού η ενάγουσα, είχαν δε επισυναφθεί τοπογραφικό διάγραμμα και οι τίτλοι ιδιοκτησίας της ενάγουσας (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 9.389 Β'/ 28.2.2011 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Βασίλειου Μακρυγιάννη σε συνδυασμό με την ανωτέρω αίτηση θεραπείας). Εξάλλου, περίληψη της κρινόμενης αγωγής εγγράφηκε εμπρόθεσμα, ήτοι εντός τριάντα (30) ημερών από την κατάθεσή της, σύμφωνα με το άρθρο 220 ΚΠολΔ, στα Κτηματολογικά Βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πατρών (βλ. το υπ' αριθμ. 11.419/13-12-2011 πιστοποιητικό του Προϊσταμένου του Κτηματολογικού Γραφείου Πατρών). Επίσης, η αγωγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα, ήτοι εντός της δωδεκαετούς προθεσμίας του αρθρ. 6 παρ. 2 περ.β του Ν. 2664/1998, καθότι σύμφωνα με τη σχετική υπ' αριθ. 221/2/18.03.2004) απόφαση του ΔΣ του ΟΚΧΕ, ορίστηκε ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΑΑ

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 474/2014 Αποφ. Πολ. Πρωτ. Πατρών

στην περιοχή Πατρών του Νομού Αχαΐας, όπου βρίσκεται το επίδοκο ακίνητο, η 30^η-3-2004. Για το παραδεκτό, δε, της συζητήσεώς της, αντίγραφο αυτής κοινοποιήθηκε εμπρόθεσμα (μέχρι τη συζήτηση της αγωγής) στον Προϊστάμενο του Κτηματολογικού Γραφείου Πατρών (βλ. την υπ' αριθμ. 9746/24-1-2012 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου Πατρών Ιωάννη Φωτόπουλου, που επικαλείται και προσκομίζει η ενάγουσα). Περαιτέρω, η κρινόμενη αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 999, 1000, 361, 513, 369, 1033, 1045, 1051, 1192 περ. 1 ΑΚ, άρθρο 6 παρ. 2 του ν. 2664/1998, και άρθρα 68, 70 και 176 ΚΠολΔ. Επισημαίνεται, δε, ότι, πλέον, για το παραδεκτό της συζήτησής δεν απαιτείται η προσκόμιση δήλωσης αποτυχίας της απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς, ενόψει της αντικαταστάσεως του άρθρου 214 Α' του ΚΠολΔ από το άρθρο 19 του ν. 3994/2011, δυνάμει του οποίου καταργήθηκε η προβλεπόμενη στην προγενέστερη διάταξη της παραγράφου 8 του ως άνω άρθρου διαδικασία της εξώδικης επίλυσης της διαφοράς και της εφαρμογής της νέας διάταξης και για τις αγωγές που έχουν ασκηθεί πριν από την έναρξη της ισχύος του ως άνω νόμου (ήτοι την 25^η Ιουλίου 2011, βλ. άρθρο 72 § 3 του ν. 3994/2011) και δεν είχαν ακόμα συζητηθεί κατά την ανωτέρω ημερομηνία [ΠΠρΠατρ 104/2014, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ · ΠΠρΘεσ 6152/2013, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ · ΠΠρΚαλαβρ 26/2013, αδημ. στον νομικό τύπο · ΠΠρΘεσ 21688/2012, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ · πρβλ. ΕφΔωδ 158/2012, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ]. Συνεπώς, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα,

δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο δικαστικό ένσημο το οποίο προσκόμισε η αιτούσα κατόπιν σχετικής προς τούτο πρόσκλησης της Εισηγητρίας κατ' άρθρο 227 ΚΠολΔ (βλ το υπ' αριθμ. 12885123/04-07-2014 διπλότυπο είσπραξης της Γ' ΔΟΥ Πατρών το οποίο προσκόμισε η αιτούσα κατόπιν σχετικής προς τούτο πρόσκλησης της Εισηγητρίας κατ' άρθρο 227 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι η κρίνόμενη αγωγή έχει ασκηθεί μετά την έναρξη ισχύος του ν. 3994/2011 (ΦΕΚ Α 165/25-7-2011).

III. Χείμαρροι ή ρέματα καλούνται οι ποταμοί που ρέουν μόνο κατά τη διάρκεια του χειμώνα ή μετά από βροχή, είναι δηλαδή οι πτυχώσεις της επιφάνειας της γης, με τις οποίες συντελείται κυρίως η απορροή των υδάτων που πλεονάζουν προς τη θάλασσα και οι οποίες αποτελούν, επίσης, φυσικούς αεραγωγούς, μαζί δε με τη χλωρίδα και πανίδα τους είναι οικοσυστήματα με ιδιαίτερο μικροκλίμα, που συμβάλλουν πολλαπλώς στην ισορροπία του περιβάλλοντος. Με την ιδιότητά τους αυτή και ενόψει του από το άρθρο 24 του ισχύοντος Συντάγματος προστατευόμενου φυσικού περιβάλλοντος (στο οποίο περιλαμβάνονται, ως στοιχεία της γεωμορφολογίας αυτού και τα υπό διάφορες ονομασίες "ρεύματα", μεταξύ των οποίων οι χείμαρροι ή τα ρέματα, βλ. ΣτΕ 1801/1995 ΕΛΛΔικ 36/1177), αποτελούν αντικείμενο συνταγματικής προστασίας, που αποβλέπει στη διατήρηση της φυσικής τους κατάστασης και στη διασφάλιση της επιτελούμενης από αυτά λειτουργίας της απορροής των υδάτων. Η συνταγματική αυτή διάταξη έχει αναγάγει το φυσικό περιβάλλον σε αυτοτελώς προστατευόμενο αγαθό (ΟΛΣτΕ 1672/2005 ΝΟΜΟΣ), για τη διαφύλαξη του οποίου το Κράτος έχει υποχρέωση να λαμβάνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας. Με την ανωτέρω διάταξη, ωστόσο, αν και

ΩΡΗΣΗ ΚΕ

Η
ΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΑΡ

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 474/2014 Αποφ. Πολ. Πρωτ. Πατρών

επιβάλλονται, κατά παρέκκλιση των ορισμών του άρθρου 17 του Συντάγματος, σημαντικοί περιορισμοί στους ιδιοκτήτες των ακινήτων, τα οποία αποτελούν στοιχεία του φυσικού περιβάλλοντος, δεν ανάγονται τα άνω ακίνητα σε κοινής χρήσης πράγματα, κατά την έννοια των άρθρων 967 και 968 του Α.Κ., ώστε για το λόγο αυτό η κυριότητά τους να ανήκει στο Δημόσιο, σε Δήμο ή Κοινότητα και, συνεπώς, δεν αποκλείεται η κυριότητα των χειμάρρων, όπως, άλλωστε, συμβαίνει και με τα δάση, να ανήκει σε ιδιώτη (ΑΠ 1731/2006 ΝοΒ 2007/353). Περαιτέρω, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 966 και 967 - 968 Α.Κ., που προπαρατέθηκαν, σε συνδυασμό και με εκείνες των άρθρων 1072 και 1074 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει ότι τα νερά με ελεύθερη και αέναη ροή αποτελούν πράγματα κοινής χρήσης και ανήκουν στο Δημόσιο, εφόσον δεν ανήκουν σε Δήμο ή Κοινότητα ή ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά. Επομένως, στα κοινής χρήσης πράγματα περιλαμβάνεται και η κοίτη στην οποία τα εν λόγω νερά τρέχουν, όχι όμως και η κοίτη χειμάρρου που περιοδικά κατακλύζεται από τα όμβρια ύδατα, η οποία υπόκειται σε ιδιωτική εξουσίαση (ΕφΠειρ 291/1992 ΠειρΝομολ 1992/342), αφού η κυριότητά της και μετά την από τα όμβρια ύδατα κατάκλυσή της εξακολουθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1074 Α.Κ., να ανήκει στον ιδιοκτήτη της και μπορεί, έτσι, να μεταβιβαστεί ή αποκτηθεί με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο (ΑΠ 1731/2006 ό.π., ΑΠ 92/1997 ΝοΒ 25/1127, ΑΠ 207/1993 ΕλλΔικ 35/1067, ΑΠ 109/1988 ΕλλΔικ 1988/1596, ΑΠ 1483/1983 ΝοΒ 32/1208, ΕφΑθ 725/2000 ΕλλΔικ 41/827, Απ. Γεωργιάδης, "Εμπράγματον Δίκαιον", § 13, σελ. 122, Παππάς σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Α.Κ., άρθρο 967, § 7, σελ. 134) και, μάλιστα, χωρίς να εξετάζεται αν η κατάκλυση οφείλεται σε φυσικά

ή τεχνικά αίτια (ΑΠ 1019/1975 ΝοΒ 24/303, ΑΠ 1013/1975 ΝοΒ 24/299, ΑΠ 597/1975 ΝοΒ 24/35, ΑΠ 1052/1974 ΝοΒ 23/625, ΑΠ 1068/1972 ΝοΒ 21/634, ΕφΑθ 121/1972 ΕλλΔικ 1973/133, ΝΣΚ 396/64, βλ. και Μπαλή, Εμπράγματον Δίκαιον, § 210.6, του αυτού, Γενικαί Αρχαί, § 205.3, Τούση, § 117, Βαβούσκος, σελ. 178 επ.). Μόνο, δε, εφόσον η κοίτη χειμάρρου που κατακλύζεται περιοδικά από τη ροή των νερών της βροχής έχει εγκαταλειφθεί στην κοινή χρήση από μακρό - αμνημόνευτο χρόνο (αμνημονεύτου χρόνου αρχαιότητα), δηλαδή πρόκειται για χείμαρρο, ο οποίος υπήρχε, ήδη κατά την έναρξη ισχύος του Α.Κ., επί δύο συνεχόμενες γενεές (εκτεινομένης εκάστης σε σαράντα έτη, είχε δε συμπληρωθεί η ογδοηκονταετία προ της εφαρμογής του Α.Κ., ήτοι προ της 23ης-02-1946), γίνεται κοινής χρήσης και, αν δεν ανήκει σε Δήμο ή Κοινότητα, ανήκει στο Δημόσιο (ΕφΛαρ 409/2001 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2001/459), με αναγκαίο επακόλουθο να μην είναι εφικτή η άσκηση νομής σε αυτή και η κτήση κυριότητάς της με χρησικτησία ή έστω με παράγωγο τρόπο (ΑΠ 34/2008 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1528/1995 ΕλλΔικ 38/1576, ΑΠ 1483/1983 ΝοΒ 32/1208 και ΕφΑθ 9613/1997 ΕλλΔικ 39/1402). Κατά τα λοιπά, σύμφωνα, με τις διατάξεις των από 3 Φεβρουαρίου 4/16 Ιουνίου και 19 Ιουνίου/1 Ιουλίου 1830 Πρωτοκόλλων του Λονδίνου και ιδίως με το άρθρο 5 του πρώτου από αυτά, του μοναδικού άρθρου του δεύτερου και του άρθρου 1 του τρίτου, με τα οποία αναγνωρίστηκε η ανεξαρτησία του Ελληνικού Κράτους και ρυθμίστηκαν οι σχέσεις του Ελληνικού Δημοσίου στο μέλλον, ως προς τις τέως ιδιοκτησίες των Οθωμανών στην Ελλάδα, σε συνδυασμό με την από 3 Ιουλίου 1832 Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως περί διαρρυθμίσεως των Ελληνικών συνόρων, με την οποία αναγνωρίστηκε η ύπαρξη της Ελλάδας ως ανεξάρτητου Κράτους, το Ελληνικό Δημόσιο απέκτησε

αυτοί

X

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 474/2014 Αποφ. Πολ. Πρωτ. Πατρών

κατά κυριότητα, με βάση το κυριαρχικό του δικαίωμα εφ' όλων των κτημάτων των Οθωμανών, τα οποία κατέλαβε και δήμευσε διαρκούντος του πολέμου, καθώς και επί εκείνων τα οποία κατά το χρόνο της υπογραφής των Πρωτοκόλλων είχαν εγκαταλειφθεί από τους μέχρι τότε κυρίους τους Οθωμανούς, οι οποίοι απεχώρησαν από τις χώρες αυτές που ήδη αποτέλεσαν το Ελληνικό Κράτος και δεν εξουσιάζονταν από αυτούς (Δωρή, Τα Δημόσια Κτήματα, εκδ. 1980, τόμος Α, σελ. 434, ΕφΑΘ 8339/2000 Δνη 2001, 458, ΕφΑΘ 1182/1990 Δνη 1991, 1015). Εξάλλου, όπως συνάγεται από τις διατάξεις του Πρωτοκόλλου της 3-22/1-2-1830 "Περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος", τα ερμηνευτικά του εν λόγω πρωτοκόλλου κείμενα των τριών προστάτιδων δυνάμεων από 4/16-6-1830 και 1/7/19-8-1830, της από 3-7-1832 Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης με τα οποία αναγνωρίστηκε η ύπαρξη της Ελλάδας σαν ανεξάρτητου Κράτους και του νόμου της 21-6/10-7-1837 "Περί διακρίσεως δημόσιων κτημάτων" στο Ελληνικό Δημόσιο περιήλθαν ως εθνική γη («πολεμικού δικαιώματι») οι ακόλουθες γαίες της ηπειρωτικής Ελλάδας: α) Οι εξουσιαζόμενες, πριν από την επανάσταση, από το Σουλτάνο εκτάσεις, β) οι εκτάσεις που ανήκαν σε Οθωμανούς ιδιώτες, πλην δημευθείσες, ήτοι καταληφθείσες και κατεχόμενες στρατιωτικά από το Ελληνικό Έθνος κατά την 3-2-1830, γ) οι ανήκουσες σε ιδιώτες Οθωμανούς, πλην εγκαταλειφθείσες και μη δεσποζόμενες από αυτούς κατά την 3-2-1830, εφόσον την εγκατάλειψή τους επακολούθησε κατάληψή τους από το Ελληνικό Δημόσιο και δ) οι μη κατειλημμένες μέχρι 21-7-1837 εκτάσεις, ως αδέσποτες, δυνάμει του άρθρου 15 του προρρηθέντος Νόμου «Περί διακρίσεως δημόσιων κτημάτων» (Π. Κασίμη, Εθνικοί Γαίαι εν Κιτσικ. Πανδέκτης Α.Δ. τόμ. Α σελ. 703, Αγ. Σταυρόπουλου

Σελίδα 2 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

Κωνσταντίνο Ανδριόπουλο, και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 25-11-2011 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 474/2014 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 48/2018 μη οριστική, 26/2020 του Τριμελούς Εφετείου Πατρών. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητεί το αναιρεσείον με την από 1-10-2020 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη από 1-10-2020 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η 26/2020 τελεσίδικη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πατρών, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων και κατά την τακτική διαδικασία, κατάληξη της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της υπόθεσης: Η αναιρεσίβλητη εταιρεία άσκησε κατά του εναγομένου και ήδη αναιρεσείοντος Ελληνικού Δημοσίου την από 25-11-2011 αγωγή, με την οποία ζήτησε να αναγνωρισθεί κυρία ενός ακινήτου εμβαδού 11.689,55 τ.μ., μετά της επ' αυτού αποθήκης εμβαδού 6.333 τ.μ., που βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλης και εκτός ζώνης οικισμού, στην περιφέρεια «Μποζαϊτικά» Πατρών του Δήμου Πατρέων και επί της Εθνικής Οδού Κορίνθου Πατρών, το οποίο απέκτησε παραγώγως και πρωτοτύπως, κατά τα ειδικότερα στην αγωγή, επί του οποίου την κυριότητά της αμφισβητεί το εναγόμενο, καθώς έχει προβεί σε δήλωση ιδιοκτησίας του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
[Signature]

[Signature]

[Signature]

ακινήτου και έχει καταχωρηθεί αυτό στο κτηματολόγιο ως δημόσιο κτήμα. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Πατρών, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η αγωγή, με την 474/2014 απόφασή του δέχθηκε την αγωγή ως νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη. Κατά της πρωτόδικης αυτής απόφασης το αναιρεσεϊόν άσκησε την από 31-12-2014 έφεση, επί της οποίας εκδόθηκε αρχικά η 48/2018 μη οριστική απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πατρών, με την οποία διατάχθηκε η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης προκειμένου να διαπιστωθεί αν το επίδικο ακίνητο περιλαμβάνεται στην παλαιά κοίτη του Χάραδρου χειμάρρου και στη συνέχεια η προσβαλλόμενη οριστική απόφαση, με την οποία το Εφετείο απέρριψε την έφεση και επικύρωσε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564 παρ. 1 και 566 παρ. 1 ΚΠολΔ). Είναι κατά συνέπεια παραδεκτή (άρθρ. 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρ. 577 παρ. 3 ΚΠολΔ).

Κατά την διάταξη του άρθρου 562 παρ. 2 του ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτος λόγος αναίρεσης που στηρίζεται σε ισχυρισμό, ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκειται α) για παράβαση που δεν μπορεί να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση (ήτοι η παραβίαση να προκύπτει μόνο από την ανάγνωση της αποφάσεως, χωρίς να απαιτείται και επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων) και γ) για ισχυρισμό που αφορά την δημόσια τάξη. Η διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί εκδήλωση της θεμελιώδους αρχής ότι ο Άρειος Πάγος ελέγχει τη νομιμότητα της απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας, με βάση την πραγματική και νομική κατάσταση που όφειλε να λάβει υπόψη ο ουσιαστικός

Σελίδα 4 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

δικαστής, καθιερώνει ειδική προϋπόθεση του παραδεκτού των λόγων αναίρεσης, η συνδρομή της οποίας πρέπει να προκύπτει από το αναιρετήριο. Πρέπει δηλαδή να αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι ο ισχυρισμός που στηρίζει το λόγο αναίρεσης είχε προταθεί νομίμως στο δικαστήριο, το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, έστω και αν ο εν λόγω ισχυρισμός θα μπορούσε να ερευνηθεί αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (ΑΠ 65/2017, ΑΠ 73/2016). Συνεπώς, αν προσβάλλεται απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και αναιρεσείων είναι ο εκκαλών που είχε ηττηθεί πρωτοδίκως, για την πληρότητα του σχετικού λόγου αναίρεσης πρέπει στο αναιρετήριο να αναφέρεται ότι ο ισχυρισμός στον οποίο ο λόγος αυτός στηρίζεται είχε προταθεί από τον αναιρεσείοντα στο Εφετείο με λόγο της έφεσής του και όχι με τις προτάσεις ή ότι συντρέχει κάποια εξαιρετική περίπτωση από τις προαναφερθείσες (ΑΠ 609/2022, ΑΠ 348/2018, ΑΠ 157/2018).

Στην προκείμενη περίπτωση, το αναιρεσείον με το πρώτο μέρος του πρώτου λόγου αναίρεσης μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση για παράβαση του άρθρου 559 αρ. 14 ΚΠολΔ, καθώς διατείνεται ότι η από 25-11-2011 αγωγή της αναιρεσίβλητης εταιρείας δεν περιείχε όλα τα αναγκαία για την πληρότητά της στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι ενόψει της ρητής άρνησης της κυριότητας τόσο ενάγουσας όσο και των δικαιοπαρόχων της, που προέβαλε κατά της αγωγής, η ενάγουσα και ήδη αναιρεσίβλητη δεν περιέλαβε στο δικόγραφο της αγωγής της καθ' υποφορά, ή στις προτάσεις της, πλήρη αναφορά συγκεκριμένων πράξεων νομής κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα από 11-9-1885 έως 11-9-1915, εκ μέρους των άμεσων και απώτατων δικαιοπαρόχων της. Ότι ως προς την προσμέτρηση του χρόνου νομής των προκτητόρων της και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

Σελίδα 5 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

συγκεκριμένα του Νικολάου Θωμόπουλου, ο οποίος φέρεται ότι απεβίωσε το 1903, δεν εξειδικεύεται στην αγωγή της αναιρεσίβλητης ο τρόπος υπεισέλευσης των Στέφανου Θωμόπουλου, Μαρίας θυγ. Ιωάννου Τσερτίδου και Σοφίας Τσερτίδου στην κληρονομία του Νικολάου Θωμόπουλου ως εκ διαθήκης ή ως εξ αδιαθέτου κληρονόμων του και περαιτέρω δεν εκτίθενται στην αγωγή οι πράξεις τους που φανερώνουν τη βούλησή τους να καταστούν κληρονόμοι. Ότι επίσης, σε κανένα σημείο της αγωγής δεν αναφέρεται ότι οι δικαιοπάροχοι της αναιρεσίβλητης ασκούσαν πράξεις νομής με καλή πίστη, ούτε εξειδικεύεται ποια συγκεκριμένα στοιχεία δείχνουν την ειλικρινή πεποίθηση των νομέων ότι με τις πράξεις τους δεν προσβάλλουν δικαιώματα τρίτων. Ότι παρά την ύπαρξη σχετικού λόγου έφεσης για την αοριστία της αγωγής, η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ότι η αγωγή περιείχε όλα τα κατά νόμο αναγκαία στοιχεία για την πληρότητά της, με αποτέλεσμα να υποπέσει στην αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ. 14 ΚΠολΔ. Ο λόγος αυτός είναι αόριστος και ως εκ τούτου απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι δεν διαλαμβάνεται στο αναιρετήριο, ότι ο σχετικός, περί αοριστίας της αγωγής, ισχυρισμός προτάθηκε από το αναιρεσείον στο δικαστήριο της ουσίας και επαναφέρθηκε με λόγο έφεσης στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο από το αναιρεσείον-εκκαλούν (ΑΠ 76/2021, ΑΠ 1252/2020), σε κάθε δε περίπτωση είναι απορριπτέος και ως αβάσιμος, διότι, όπως προκύπτει από την από 31-12-2014 έφεση του αναιρεσείοντος, η οποία παραδεκτά επισκοπείται (άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) για την έρευνα του αναιρετικού λόγου, δεν περιέχεται σ' αυτήν λόγος έφεσης σχετικός με την αοριστία της αγωγής της αναιρεσίβλητης, ενώ δεν συντρέχει κάποια από τις εξαιρετικές περιπτώσεις του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ (ΑΠ 353/2020).

Σελίδα 6 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

Με το δεύτερο μέρος του πρώτου λόγου αναίρεσης, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, το αναιρεσείον διατείνεται ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ουδόλως αναφέρεται ότι οι απώτεροι δικαιοπάροχοι της αναιρεσίβλητης νεμήθηκαν το επίδικο ακίνητο, ασκώντας επ' αυτού, διανοία κυρίων, υλικές εμφανείς διακατοχικές πράξεις, που προσιδιάζαν στη φύση και στον προορισμό του, δηλωτικές κατά τις αντικειμενικές συναλλακτικές αντιλήψεις της βούλησής τους να το εξουσιάζουν ως κύριοι, συνεχώς και αδιαλείπτως με καλή πίστη, ήτοι με την άδολη και ειλικρινή πεποίθηση ότι με την κτήση της νομής του δεν προσέβαλαν κατ' ουσίαν το δικαίωμα του κυρίου, για χρονικό διάστημα πλέον των 30 ετών μέχρι την 11-9-1915, όπως απαιτείται από τις διατάξεις των νόμων 8 παρ. 1 Κωδ. (7.39), 9 παρ. 1 Βασ. (50.14), 2 παρ. 20 Πανδ. (41.4), 6 Πανδ. (44.3), 76 παρ. 1 Πανδ. (18.1) και 7 παρ. 3 Πανδ. (23.3) του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, σε συνδυασμό με το άρθρο 51 ΕισΝΑΚ και τις διατάξεις του Ν. ΔΞΗ/1912 και το άρθρο 21 του Ν.Δ/τος 29-4/16-3-1926, προκειμένου να καταστεί ιδιώτης κύριος κτήματος κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου. Ότι επομένως, ουδέποτε οι απώτεροι δικαιοπάροχοι της αναιρεσίβλητης απέκτησαν την κυριότητα επί του επιδίκου υπό τις προϋποθέσεις της έκτακτης χρησικτησίας του β.ρ. δικαίου και κατ' επέκταση ουδέποτε απέκτησε αυτήν και ο φερόμενος άμεσος δικαιοπάροχός της.

Από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης και κατά το ενδιαφέρον για την έρευνα του ως άνω αναιρετικού λόγου μέρος της, προκύπτει ότι το Εφετείο, αφού εκθέτει τον τρόπο με τον οποίο οι αναφερόμενοι δικαιοπάροχοι (άμεσοι και απώτεροι) της αναιρεσίβλητης κατέστησαν κύριοι του επιδίκου με παράγωγο

ΕΞΕΛΕΞΗΤΗΚΕ
ο Εισηγητής

Σελίδα 7 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

τρόπο, παραθέτοντας κατά σειρά τα συμβολαιογραφικά έγγραφα με τα οποία οι τελευταίοι κατέστησαν διαδοχικά κύριοι του επιδίκου ακινήτου, αρχίζοντας από τα με αριθμούς 21354/1982 και 53630/1982 παραχωρητήρια του Ελληνικού Δημοσίου προς τον απώτατο δικαιopάροχο της αναιρεσίβλητης Νικόλαο Θωμόπουλο και καταλήγοντας στο νόμιμα μεταγεγραμμένο με αριθμό 471/30-12-1999 πωλητήριο συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Μαρίας Σιδέρη, με το οποίο η αναιρεσίβλητη απέκτησε την κυριότητα του επιδίκου από την πωλήτρια αυτού τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», δέχθηκε στη συνέχεια, κατά την ανέλεγκτη περί τις αποδείξεις κρίση του, και τα ακόλουθα: «... Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι τόσο η ενάγουσα, όσο και οι δικαιopάροχοι αυτής, άμεσοι και απώτεροι, ασκούσαν πράξεις νομής στο ακίνητο αυτό εκ του οποίου ουδέποτε αποξενώθηκαν. Ειδικότερα, η δικαιopάροχος της ενάγουσας Αγροτική Τράπεζα είχε ανεγείρει επί του ενιαίου ακινήτου το προαναφερόμενο κτίσμα (αναφέρεται προηγουμένως στην απόφαση ισόγεια αποθήκη σε σχήμα Π, επιφάνειας 6.333 τ.μ.), που εκμεταλλευόταν η ίδια. Οι απώτεροι δε δικαιopάροχοι της ενάγουσας ενέμοντο το ακίνητο ως άνω συνεχώς από το 1882 με την προαναφερόμενη χρονική σειρά ο καθένας με το να επιβλέπουν και να καλλιεργούν το έδαφός του και τα εντός αυτού ελαιόδεντρα, συλλέγοντας τους παραγόμενους καρπούς για λογαριασμό τους, νεμόμενοι συνεχώς αυτό με διάνοια κυρίου και καλή πίστη μέχρι την εισαγωγή του ΑΚ (23-2-1946) και στη συνέχεια με διάνοια κυρίου και με τους ως άνω νόμιμους τίτλους ο καθένας μέχρι την άσκηση της υπό κρίση αγωγής και έτσι η ενάγουσα προσμετρώντας και τη νομή των δικαιopαρόχων της, ο αρχαιότερος των οποίων άρχισε νεμόμενος το 1882, κατέστη κυρία του επιδίκου και με έκτακτη χρησικτησία».

Σελίδα 8 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

Με την κρίση του αυτή και ειδικότερα με τις ανωτέρω εκτιθέμενες παραδοχές της απόφασής του, το Εφετείο δεν στέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, καθόσον διέλαβε σ' αυτήν επαρκείς, πλήρης και σαφείς αιτιολογίες, που δικαιολογούν το αποδεικτικό του πόρισμα και καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή ή μη εφαρμογή των ανωτέρω αναφερόμενων ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, τις οποίες έτσι δεν παραβίασε εκ πλαγίου. Επομένως, ο περί του αντιθέτου πρώτος λόγος αναίρεσης, κατά το δεύτερο μέρος του, είναι αβάσιμος. Σε κάθε δε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος και ως αλυσιτελής. Και, τούτο, διότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω, το Εφετείο δέχθηκε με επάλληλη αιτιολογία της απόφασής του ότι η αναιρεσίβλητη κατέστη κυρία του επιδίκου ακινήτου και με παράγωγο τρόπο κτήσης κυριότητας. Η επάλληλη δε αυτή αιτιολογία, η οποία στηρίζει αυτοτελώς το διατακτικό της απόφασής του, δεν πλήττεται με λόγο αναίρεσης.

Κατά το άρθρο 559 αρ. 19 του ΚΠολΔ ιδρύεται λόγος αναίρεσης αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα, που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Έλλειψη νόμιμης βάσης, κατά την έννοια της διάταξης αυτής, υπάρχει, όταν από το αιτιολογικό της απόφασης, που συνιστά την ελάχισσونا πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία σύμφωνα με το νόμο είναι αναγκαία για την κρίση στη συγκεκριμένη περίπτωση, ότι συντρέχουν οι όροι της διάταξης που εφαρμόσθηκε ή, ότι δε συντρέχουν οι όροι της εφαρμογής της. Ιδρύεται, δηλαδή, ο λόγος αυτός, όταν από τις παραδοχές της απόφασης, δημιουργούνται αμφιβολίες, για το αν παραβιάστηκε ή όχι ορισμένη ουσιαστική διάταξη νόμου.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΗΚΕ
Ο ΛΟΓΟΣ

Αναφέρεται ο λόγος αυτός σε πλημμέλειες αναγόμενες στη διατύπωση του αποδεικτικού πορίσματος και δεν ιδρύεται, όταν υπάρχουν ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και, ειδικότερα, στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, αρκεί τούτο να εκτίθεται σαφώς, πλήρως και χωρίς αντιφάσεις. Ως ζητήματα, τέλος, των οποίων η μη αιτιολόγηση ή η αιτιολόγηση κατά τρόπο ανεπαρκή ή αντιφατικό στερεί από την απόφαση τη νόμιμη βάση, νοούνται μόνο οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, που τείνουν δηλαδή στη θεμελίωση ή κατάλυση του δικαιώματος που ασκήθηκε, είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, όχι όμως και τα πραγματικά ή νομικά επιχειρήματα που συνεχόνται με την αξιολόγηση και στάθμιση των αποδείξεων, για τα οποία η έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας δεν ιδρύει λόγο αναίρεσης (ΑΠ 1551/2021, ΑΠ 1304/2021). Ο από την ανωτέρω διάταξη λόγος αναίρεσης είναι δυνατόν να φέρεται ότι πλήττει την προσβαλλομένη απόφαση γιατί παραβίασε εκ πλαγίου κανόνα δικαίου, αλλά στην πραγματικότητα, υπό το πρόσχημα ότι κατά την εκτίμηση των αποδείξεων παραβιάστηκε κανόνας δικαίου, να πλήττει την απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, οπότε ο λόγος αναίρεσης θα απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ, διότι πλήττει την ανέλεγκτη, περί την εκτίμηση πραγματικών γεγονότων, ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου (ΑΠ 1392/2023, ΑΠ 536/2022, ΑΠ 1055/2018, ΑΠ 1225/2018).

Στην προκείμενη περίπτωση με το δεύτερο λόγο αναίρεσης, το ανααιρεσείον διατείνεται ότι το Εφετείο κατέληξε στο αποδεικτικό του πόρισμα ότι το επίδικο ακίνητο δεν αποτελεί τμήμα της παλαιάς κοίτης του χειμάρρου «Χάραδρου», στηριζόμενο αποκλειστικά στις παραδοχές της

Σελίδα 10 της 270/2024 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

πραγματογνωμοσύνης, δηλαδή ότι ο χαρακτηρισμός των ομόρων αγροτεμαχίων ως σταφιδάμπελος, που περιλαμβάνεται στα με αριθμούς 53605/1881 και 201933/1896 Βασιλικά Παραχωρητήρια του Υπουργείου Οικονομικών, με τα οποία οι απώτεροι δικαιοπάροχοι της αναιρεσίβλητης απέκτησαν την κυριότητα επί της αρχικής επιφάνειας των 25 στρεμμάτων, υποδηλώνει ότι δεν υπήρχε κοίτη ενεργή ή ανενεργή στη συγκεκριμένη θέση και ότι πρόκειται για αγροτική περιοχή που δεν κατακλυζόταν από νερά χειμάρρου και ότι το επίδικο ακίνητο απέχει 230 μ. από το χειμάρρο, αν και από την από 24-1-2008 έκθεση – εισήγηση της Δασολόγου Λαμπρινής Οικονόμου, την οποία προσκόμισε και επικαλέστηκε τόσο στον πρώτο όσο και στο δεύτερο βαθμό και στην οποία αναφέρεται η απόφαση, προκύπτει ότι «... Από έρευνα Α/Φ έτους λήψης 1945 (9088:18-19), 1960 (7949-7950) και 1987 (176565) η έκταση εμφανίζεται ανέκαθεν μη δασική. Το 1945 και 1960 η έκταση εμφανίζεται εντός της παλαιάς κοίτης του χειμάρρου Χάρδαρου και καλύπτεται από αραιή δασική βλάστηση...». Ότι με τις παραδοχές του αυτές το Εφετείο έσφαλε, διότι χωρίς σαφείς, άλλως με ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες καταλήγει στο παραπάνω συμπέρασμα ότι το επίδικο δεν αποτελούσε παλαιά κοίτη του χειμάρρου Χάρδαρου, με αποτέλεσμα να στερεί την απόφασή του από τη νόμιμη βάση της και να υποπίπτει στην αναιρετική πλημμέλεια της διάταξης του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ. Ο λόγος, όμως, αυτός είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, δεδομένου ότι το αναιρεσεϊόν, υπό την επίφαση της παράβασης του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, πλήττει την εκτίμηση των αποδείξεων από το Εφετείο, που είναι αναιρετικά ανέλεγκτη (άρθρ. 561 παρ. 1 ΚΠολΔ). Σε κάθε δε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος και λόγω της αοριστίας του, καθόσον δεν εκτίθεται σ' αυτόν ο

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

κανόνας ουσιαστικού δικαίου που παραβιάστηκε με τις ανεπαρκείς και αντιφατικές, όπως ισχυρίζεται το αναιρεσείον, αιτιολογίες της προσβαλλόμενης απόφασης. Κατά συνέπεια και εφόσον δεν υπάρχει άλλος αναιρετικός λόγος προς έρευνα, η ένδικη αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί και να καταδικαστεί το αναιρεσείον, λόγω της ήττας του, στα δικαστικά έξοδα της αναρεσίβλητης, κατά το νόμιμο αίτημα της τελευταίας (άρθρ. 176, 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), τα οποία ωστόσο θα καταλογιστούν μειωμένα, σύμφωνα με το άρθρο 22 παρ. 1 Ν. 3693/1957, σε συνδυασμό με την 134423/1992 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 1-10-2020 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου για αναίρεση της 26/2020 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πατρών.

Καταδικάζει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα της αναρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 24 Ιανουαρίου 2024.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 19 Φεβρουαρίου 2024.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πιστό Αντίγραφο
θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σημάνση

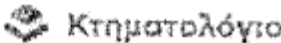
Αθήνα 23/5/2024

Ο/Η Γραμματέας
Κ/Α Αναγνώστης Πρωτοδ/ης

Αικατερίνη Μωραΐτη

ΚΡΙΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 288, ΧΟΛΑΡΓΟΣ ΤΚ 16562
ΑΦΜ 997003848 ΔΟΥ: ΔΟΥ ΧΟΛΑΡΓΟΥ

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ : ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ :
ΤΗΛ. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ : 2610240411

ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΕΛΩΝ ΓΙΑ
ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗ ΕΓΓΡΑΠΤΕΑΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΕΛΑΤΗ:
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΛΕΣΗΣ
ΑΦΜ : 041889190

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΥ:
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ : 19/8/2024
ΣΕΙΡΑ : Χ142/2024
ΑΡΙΘΜΟΣ : 19227
ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ : ΠΛΗΡΩΜΗ ΜΕ ΚΑΡΤΑ
ΝΟΜΙΣΜΑ : EUR

ΑΡ. ΠΡΩΤ. : 8044 ΈΤΟΣ : 2024
Εκδούσα Αρχή : ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ Έδρα : ΠΑΤΡΑ

Αριθμός Εγγράφου-Χρονολογία : 474 - 16/7/2014

ΕΙΔΟΣ ΕΓΓΡΑΠΤΕΑΣ ΠΡΑΞΗΣ	ΛΕΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ	ΠΟΣΟ
Πρόξη μεταγραφής	0,00	12,00
Σημείωση στο περιθώριο αγωγών	0,00	12,00

ΕΙΔΟΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΥ / ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥ / ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΜΕΣΩ	ΠΛΗΘΟΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΩΝ / ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ / ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ	ΦΥΛΛΑ (ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΕΝΟΣ)	ΠΛΗΘΟΣ ΕΝΟΤΗΤΩΝ	ΠΟΣΟ
ΠΙΣΤ. ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ ΕΓΤΡ. ΠΡΑΞΗΣ	1	0	0	6,50

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ:

30,50

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΝΖΟΠΙΑΝΝΗΣ

ΟΗ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΩΝΤΙΣΣΑ

[Handwritten signature]